

பேரருளாளன் பெருந்தெவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்

பகவத்கீழானாரங்க்ரஹம்,
குருசலிலூய எருமும்.

ஐதாசார்வ ஸிம்ஹாஸ்தாதிபதி மதுமாதுரி பொத்யாய
பெருமான்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அன்னங்கரசாரியர் எழுதியவை.

நீராமாநாளன் வேளியீடு

(பரிதாவினை தைமீ ஹஸ்த நக்ஷத்ரம்.)

குருதாராஜ ஆபீஸ்
கட்டில்லார்-3.

1973

Rs. 1-00

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்

பகவத்தீர்மார்ணங்க்ரஹமும்,
கூரேசவிஜயமாரமும்.

ஐகதாசார்ய வரிமலைநாதாதிபதி மஹாமஹிபோத்யாய
பெருமான்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அன்னாங்காசாரியர் எழுதியவை.

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

(பரிதாவின்சு தைமீ ஹஸ்த நக்தரம்.)

குந்தான் ஆபி ஸ்
காஞ்சிபுரம்-3.

1973

[க. 1-00

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம:

பகவத் மீதாஸா || ஸங்கர ஹம்

1. ஸர்வேச்வரன் உபயவிபூதிநாதனென்று கொண்டாடப்படுகிறான். லீலா விபூதியும் தித்யவிபூதியுமாகிய மன்னுவரும் விஸ்திருவரும் உபய விபூதிகளைப் படும். *அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகஸ் வீசம்பும் நிலநூம் இருளார் விளைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்* என்று (திருவிருத்தத்தில்) தம்மாழ்வாரும், *பொங்கோதஞ்சு குழ்ந்த புவனியும் வின்னுவரும் அங்காதுஞ்சு சோராமே யாள்வின்றவெம்பெருமான்* என்று (நாச்சியார் திருமொழியில்) ஆண்டாளும் எம்பெருமாலுடைய உபயவிபூதி நிர்வாஹுக்குத்தைத்துப் பற்றிப் பேசின பாகரங்கள் அறியத்தக்கன. நிதயவிபூதிக்கு எதிராயிருக்கின்ற இந்த லீலாவிபூதியை மாஞானிகள் ‘இதுவீதமுறை’ என்று வழங்குகிறார்கள். இம்மன்னுவரும் இருளே மலிந்ததென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸார்யன் சந்திரன் அக்ஷி முதலிய சுடர்ப்பொருள்களால் போக்குழடியாத ஈவிருள் [அழ்ஞாநாந்தகாரம்] இங்கு இருளெனப்படுகிறது. “அந்தப் பதம் இவாழ்ஞாநம்” என்று ஸ்ரீபராசரமஹரத்தியும் சொல்லிவைத்தார்.

2. இப்படிப்பட்ட அகஸ்குளை அகற்றுவதற்காகப் பேரருளாளருளை எம் பெருமான் *கலைகளும் வேதமும் நிதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும் மற்றை நிலைகளும் வரணவர்க்கரும் பிறர்க்கும் நிர்க்கமயினுவருள் சௌர்த்து* என்று திரு மங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ச்ரூதில்லம்குத்திலுமால் புராணத்தொன் நாநா சாஸ்த்ரங்களை யுபகரித்ததருளினான். அப்படி உபகரி க்தவிடத்தில் ஸத்வரரக்காராகப் பலநூல்களையும் அத்வாரகமாகச் சில நூல்களையும் இவ்வால்கில் அவதரிப்பித்தருளினான். வ்யாஸப்ராசர வாஸ்யீனி ப்ரப்ருதிகளான மஹரஷிகளை த்வாரமாகக் கொண்டு அவர்கள் வாயிலாக வெளியிட்டவை ஸத்வாரக மெனப்படும். அப்படி யன்றிக்கே தானே ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிட்டவை அத்வாரக மெனப்படும். இப்படிப்பட்ட அத்வாரக சாஸ்த்ரங்களுள் பகவத் தீதாசாஸ்த்ரமென்பது தலைசிறிருந்து விளக்குகிறது.

3. *வேதேஷா பெனாருஷம் ஸாக்தம் நூர்மசாஸ்த்ரேஷா மாநவம், பாஸதே பகவத்கீதா புராணேஷாச ஸவஷ்ணவம்* வேதங்களுக்குள்ளே புதுஷலக்தமும், நூர்மசாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மநுஸ்மருதியும், மஹபாரதத்திற்குள்ளே ஸ்ரீ கிழைத் பும், புராணங்களுக்குள்ளே ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் சிறந்தவை யென்று சொல் விற்று. பஞ்சம் வேதமாகப் புகழுப் படுகின்ற மஹபாரதத்தினுள்ளே சிதோப நிழுத்ததென்று குலாவப்படுகின்ற பகவத்கீதயானது பெரும்பாலும் ஸகலமதல்தர் களாலும் உச்சிமேல்வைத்து மேச்சப்படுகின்ற தென்பது உலகமறித்தது. உபநிஷத் துக்களின் அரியபெரிய பொருள்களெல்லாம் இதுதன்னில் ஆடங்கிக் கிடக்கின்றமையால் எப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களுக்கும் வீயாக்கியானங்களின் உதவியின்றி இதன் பொருள் அறிய முடியாததாயிருக்கும். ஆனதுபற்றியே பலவை மஹாங்களும் மஹாசாஸ்யர்களும் மேதாவிகளும் இதற்கு அனேக வீயாக்கியானங்கள் இயற்றி யுள்ளார்கள். மூலத்தின்மேல் ப்ரதிபதவியாக்கியானமாகவும் பொழிப்புஞ்சரயாகவும், கருத்துறையாகவும், உபத்யாஸ சூபமாகவும், ஆராய்ச்சி யுருவமாகவும் மற்றும்

பலவிதமாகவும் கௌதம்கு அமைந்திருக்கின்ற விவரங்கள் எண்ணுதற்காகவா. இவை இரண்டொரு பாலைகளில்ல; ஒந்தாறு பாலைகளிலும்ல; உலகில் எத்தனை பாலைகள் நடையாடுகின்றனவோ, அத்தனை பாலைகளிலும் தோன்றியுள்ளன. இது கொண்டே இதன் ஒப்புயர்வதற்க மறநிலை அறியற் பாலது.

4. டாந்தனை வியாக்கியானங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் 'மத்தரய பாஷ்யம்' என்ற ப்ரஸித்தமாக வழங்கப்பட்டு வருகின்ற மூன்று பாஷ்யங்களே வைத்திகவுலவில் அதிகமான ப்ரஸித்தியை யடைந்திருக்கின்றன. வட இந்தியாவில் வஸ்லபமத்துத் திற்கு அதிகப்ரசாரம் காண்பதற்குல் ஆச்சிக்கொல்லப்பாசாரர்ய வியாக்கியானமும் சிறந்த தாக்க குலாவப்படும். நமது நாட்டில் சங்கராசாரர்யரியற்றிய அத்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்வாமி யெம்பெருமானுரியற்றியருளின விசிஞ்சாதாந்வைதபரமான பாஷ்யமும், ஸ்ரீயத் ஆனந்த தீர்த்த ரெஷனும் மத்வசாரர்யரியற்றிய தவைத பரமாக பாஷ்யமும் இவற்றுக்கு சிற்யகோடிகள் இயற்றிய மகைகளும் ப்ரஸித்தி பெற்று விளங்குகின்றன. பகவத்ராமாநுஜர் அருளிச் செய்த பாஷ்யமும் அதற்கு வேதாந்த தேசிகனருளிய தாதபர்யசந்தரினை யென்னும் மகையும் ஸ்ரீ வெங்கவ ஸ்ம்பிரதாயத்தில் மிகவுயர்ந்த ஸ்தானத்தை யலங்களித்து வருகின்றன.

5. மத்தரய பாஷ்யங்களென்று குலாவப்படுகின்ற மேலே குறித்த மூன்று பாஷ்யங்களும் ஸம்கூபமான மூற்றயில் அவதரித்தவை யெனினும், மத்வாசாரர்ய பாஷ்யமானது மிகவும் ஸம்கூபதமாகத் தோன்றியது. சங்கராசாரர்ய பாஷ்யமானது அனைத்திட சிறிது விரிவாகத் தோன்றியது. பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமானது சூவச்யக விஷயங்களைச் சிறிதும் விடாமலும் அநாவச்யக விஷயங்களை அடியோடு ஏற்றுக்கொள்ளாமலும் பரம போக்யமான பத்ததியில் அவதரித்துள்ளது. உலகில் அவரவர்கள் தம்தம் ஸம்பிரதாய தூல்களைப் புகழப் பிறந்தவர்களாதலர்ல் அதற்குச் சேர நாம் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தை ப்ரசம்னிப்பதாகச் சிவர் நினைக்கவுங்கூடும். வஸ்து ஸ்திதியில், எந்த மத்துதைச் சேர்ந்தவரும் பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தைகள்கூடு சுடுபடுவதை நாம் காண்கிறோம். மூலத்திலுள்ள ஒரு பத்ததிற் கும் அர்த்தம் செய்வதை விடாமலும் பொருத்தமான அந்வயர்யங்களையும் அர்த்தங்களையும் காட்டியும் அருளிச்செய்யப்பட்ட பாஷ்யம் இல்லைதோன்றே யென்று நாம் கூசாமல் கூறலாம். இது அபியானத்தில் சொல்லப்படுகிற வார்த்தை யென்று பிறர் நினைத்தாலும் நினைத்திடுக. விவேகிளான யாவருடைய மனமும் ஒருங்கே இசையக்கூடிய வார்த்தையே இது என்பது வஸ்துஸ்திதி.

6. ஒவ்வொரு க்ரந்தத்திற்கும் அவதாரிக்கையுண்டு. ஆனால் அந்த அவதாரிக்கையானது பெரும்பாலும் வியாக்கியானகாரர்களால் விவரிக்கப்படும். அது மூலக்ரந்தத்தில் இல்லாமலிருக்கும். திருவாய்மோழிக்கு முதல் சரியப்படுமென்றும் இரண்டாம் சரியப்படுமென்றும் மூன்றாம் சரியப்படுமென்றும் அவதரித்துள்ள அவதாரிக்கைகள் வியாக்கியானகாரர்களிலும் அமைக்கப்பட்டவையென்றி மூலமான திருவாய்மோழியில் அவதாரிக்கையாக ஒரக்கரும் கூடையாது. கௌதமில் அப்படியன்றிக்கே முதலத்யாயம் மூழுதும் அவதாரிக்கைவே தோன்றியுள்ளது. 'இந்த நூல் எதற்காக அவதரிக்கின்றது' என்பதை விசத மாக நிருபிப்பதுதானே

அவதாரிகை, அதனை நாம் பிறர் வாயிலுல் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமல் கிடையைக் கொண்டே நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோமாதலால் இதற்கு அவதாரிகையும் இதிலேயே பொருத்தியிருக்கிறதென்று சொல்லத்துட்டில்லை.

7. கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதநவிடம் தூதுசென்று ஸமாதான வழிகள் பல பேசியும் “விரபோக்யா வஸ்தாஸ்யா” ஆகையாலே போர்க்களத் தில் வீரத்தனத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுமவர்களே ராஜ்யமானக் கடவர்கள் என்று நகுதராஜ்டர வகுப்பினர் கூற, பிறகு யுத்தமே நடத்தக் கடவதாக முடிவு பெற்றது. இருவகுப்பினர்களும் படைத்துணை வேண்டிக் கண்ணபிரான் பக்கவிலே வந்தார்கள். துரியோதநன்க் கண்ணபிரானைத் துணையாக விரும்பவில்லை. *க்ருஷ்ண சர்யா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டலா:⁴ என்னும் புகழ் பெற்ற பாண்டவர்களுக்கே கண்ணபிரான் துணைவனுக் கீற்கவேண்டித்து. பக்த பரதந்திர ஞான மூர்க்கருஷ்ன பரமாத்மா தன்னுடைய பரமபக்தனுன் அர்ஜூனனுக்குத் தேர்ப் பாகனுயிருந்துகொண்டு குருகூத்திரமென்னுமிட்டில் வந்து போர் புரிய அனி வகுத்து நின்றனன். அப்பொழுது அர்ஜூனன் கண்ணபிரானைதோக்கி ‘பெருமாலே! இந்தப் போரில் யான் யாருடன் போர் புரிவது தகுதியானது? துர்ப்புத்தி வாய்ந்த துரியோதநனுக்குத் துணைபுரிவதற்காக யார் யார் வந்திருக்கிறார்களென்பதை நர்க் கண்டு தெரிந்து கொள்ளுமாறு தேரை இரண்டு சேலைகளினிடையில் நிறுத்த வேணும்’ என்று கூற, அப்படியே கண்ணபிரான் இரண்டு படைகளினிடையே தேரை நிறுத்தி ‘அர்ஜூநா! இவ்விரு படைகளினிடையிலிருக்கின்ற போர்வீரர்களைப் பாராய்’ என்றனன்.

8. அப்போது அர்ஜூநன் போர்க்களத்தில் வந்து நின்றிருக்குமவர்கள் தந்தைகளாயும் புத்திரர்களாயும் பேரன்மார்களாயும் தோழன்மார்களாயும் மிகுப்பது கண்டு அவர்களிடத்து இருக்கங்கொண்ட மனத்தனுய மூர்க்கருஷ்னாலோ நோக்கி ‘கண்ணு! போர்புரிய ஆயத்தர்களாயிரா நின்ற இந்த உற்றுருறவினரைக் காணவே எனது காண்மல தனுசு கையில் நின்றும் சோர்கின்றது; என்னுடல் எரிகின்றது; மயிர்க் கூச்செறிகின்றது; தேஹம் நடுங்குகின்றது; நான் நிற்கமாட்டேன்; என் மனம் குழம்புகின்றது; அபசகுனங்கள் காணகின்றன; அமர்க்களத்தில் இவ்வுறவினர் களைக் கொள்ளு நான் என்ன நன்மையடையப் போகிறேன்? எனக்கு யுத்தமும் வேண்டா, யுத்தத்தில் வெற்றியும் வேண்டா; இராச்சியமும் வேண்டா, இன்பமும் வேண்டா; உற்றுருறவினர்களோடு கூடிக் களித்து வாழ்வதற்காகவங்கோ பொருட் செல்வம் விரும்பப்படுகின்றது; அன்னவர்களைவரும் உடலையும் உயிரையும் செல்வதற்கையும் பொருள்படுத்தாது போர்புரிய வந்து நிற்கின்றனரே. அவர்களை வென்று கொன்ற பின்பு இந்த ராஜ்யத்தினுண்டாகு மின்பம் யாதோ? பிறகு நூள் பிழைத்திருந்துதான் என்ன பயன்? மூவுக்கலின்பழும் கிடைப்பதா யிருந்தாலும் நான் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். இந்த அற்ப பூமிக்காக இவர்களைக் கொல்ல நினைப்பதும் ஏலாத்து. நெருப்பிட்டுக் கொல்பவர்கள், விழுமிட்டுக் கொல்பவர்கள், பிறகுடைய தனக்களையும் பூமியையும் மாதாரையும் கொள்கொல்பவர்களான் ஆததாயிகளைக் கொலை செய்வதில் குற்றமில்கையாகவாலே அப்படிப் பட்டவர்களில் தலைவர்களான இத்துரியோதனுதியர் கொலை செய்யத் தகுந்தவர்

களேயானுலும் இவர்களைக் கொல்ல நான் விரும்புகின்றிலேன். இந்த பந்துக்களைக் கொன்று நான் எப்படி ஸாகமடைவேன்? க்ருஷ்ண! ராஜ்ய ஸாகங்களுக்காக உறவினரைக் கொல்வது பெரும்பாதகமல்லவோ? ஆன்கயால் அஸ்தர சஸ்தரங்களை நான் பிரயோகிக்கப் போகிறதில்லை. பிரயோகியாமல் வாளா நிற்கு மேன் ஜீத் துரியோதனுதிகள் கொன்றபொதிலும் அதனால் எனக்கு வருத்தமில்லை; அது எனக்கு கோழுமேயாகும்—என்று கூறி வில்லைக் கிழே பொகட்டு வருத்தமும் கலக்க மும் மிகப் பெற்றுத் தேரிடையே உட்கார்ந்து விட்டான்; எனவிற விதுவே நாற்பத் தேழு குலோகங்கள் கொண்ட முதலத்யாயத்தின் பிரமேயம்.

9. இப்படி அஸ்தாநே கலங்கின அர்ஜூனனுடைய கலக்கத்தைப் போக்கி அவனை யுத்தத்திலே மூட்டுவதற்காகக் கண்ணபிரான் இரண்டாமந்தாயத்திலிருந்து பல பல வுபடேசங்களைச் செய்தருள அவனும் தெளிவு பெற்று ‘ஸ்திதோஸ்மி கதலை தேவை: கரிஷ்ணே வசனம் நல’ என்று சொல்லிப் போர் புரிய இசைந்தாவென்பது கிடையின் முழுப்பொருள். இவ்விடையத்தில் புத்திமான்கள் முக்கியமாக ஆலோசிக் கத் தக்கவை இரண்டு விஷயங்களுண்டு. யுத்தத்திற்குக் குதாஉறவியாய்வந்து சேர்ந்த அர்ஜூநன் யுத்தாடம்பரம் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் தேர்ப் பாகனுயிரானின்ற தேவை நோக்கி உபயனைன்யங்களிலுமிருக்கிற பற்துக்களை இன்னுரின்னுரென்று பார்ப்பதற்காக இந்தத் தேவைச் சிறிது முன்னே கொண்டு போப் உபயனைகளின் முன்னே நிறுத்து என்றானே; இப்போது அர்ஜூநன் இப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. ஏற்கெனவே இவன் தெரிந்துகொள்ளாத அம்சம் என்ன இருக்கிறது? யுத்தத்தில் எதிரிகளாக வரப்போகிறவர்கள் அவனு வந்திருக்கிறவர்கள் இன்னுரின்னுரென்பதை அர்ஜூநன் இதற்குமுன் தெரிந்து கொள்ளாமல் இவிமேலா தெரிந்து கொள்ளப்போகிறோன்; இல்லையே. அவர்களை யெல்லாம் வகைத்தொழிக்க வேணுமென்கிற ஊக்கங்கொண்டே போர்புரிய ஆயத்தனுப் பந்துநின்றவன் இப்போது இன்னுரின்னுர் போர்புரிய வந்திருக்கிறோர் களென்பதைக் கண்டறிந்து கொள்ளவேணு மென்றது சிறிதும் பொருத்தமாக இல்லையே. இது எப்படி பொருந்தும்? இது முதன்முதலாக ஆலோசிக்க வேண்டிய விஷயம். இனி மற்றிருக்க விஷயமாவது, யுத்தம் பண்ணமாட்டேன்ற அர்ஜூநனை யுத்தஞ்செய்ய இசைவிக்க வேண்டியதுதானே கண்ணபிரானுக்குக் கர்த்தவியம்; அதற்கு இவ்வாவு லீஸ்தாரமான தோசாஸ்தரம் வேணுமோ? ‘அப்பா! நீ காத்ரியனுகையாலே யுத்தஞ்செய்யச் சுடமைப்பட்டவனுகிறுய். என்கிறவில் வளவை உபபத்திகளுடன் சொன்னுறபோதும்; இதற்கு ஒரு அத்யாயமே அடிகம். அத்தனையத்யாயங்கள் வளர்த்தியிருப்பது எதற்காகி என்பது. ஆக இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் ஆலோசித்துப் பொருத்தமான முடிவுகட்டவேண்டியது அவச்யமாயிருக்கின்றது.

10. மேலே ப்ரஸ்தாவித்த இரண்டு விஷயங்களுள் முந்தன விஷயத்திற்கு முன்னம் ஸமாதானம் தெரிவிக்கின்றேயும். பகவான் முரி ராமாவதாரனுக்கெய்து *தசவர்ஷஸ்ரஹஸ்ராணி தச வர்ஷசதாநிச, ராமோ ராஜ்யமுபாவித்வா* என்றபடி பதினேராயிரமாண்டு இந்திவெளவில் வாழ்ந்திருந்தும் ஸம்ஹாரி சேதநோஜ்ஜீவ நார்த்தமாக ஒரு சாஸ்தரமும் இட்டருள்வில்லை; தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளின

பிறகு திருவுள்ளத்தில் இட்குறை மிகவும் தோன்றிற்று. அப்போதே திடமாக ஸங்கலபம் செய்து கொண்டான்—அடுத்தபடி மண்ணாலுமில் அவதாரம் செய்யும்போது மிகச் சிறந்ததெதாரு சாஸ்தரத்தை அவதாரிப்பித்தே திருவேணவன்று. சாஸ்தரத்தை அவதாரிப்பித்தலென்றால் ஒன்றெழுத்திலே எழுதிவைப்பதன்று. அப்படியெழுதி வைப்பதில் ரஸமில்லை. ஒரு உத்தமாதிகாரிக்குத் தன் திருவாக்காலே நேராக உபதேசித்து அம்முகத்தாலே உவடில் பரவ வைக்க வேணுமென்று திருவுள்ளாம் பற்றி யிருந்தான்.

11. மூவஞ்சநந்தாலும் தீவைனுய் ஆஸ்திகாக்ரேஸர னுய் கேசவஸ்யாத்மாவென்று க்ரஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற அர்ஜூ“நனுக்கு” என்று பிள்ளை வோகாசார்யர் புகழும்படியான பெருமைவாய்ந்த அர்ஜூவெனியே உபதேசஸத்பாத்ரமாகத் திருவுள்ளம்பற்றினுன் கண்ணபிரான். அரும்பெரும் பொருள்களை சிற்யனுணவனுக்கு உபதேசிக்கலாமே யள்வது மற்றையோர்க்கு உபதேசிக்கத் தகாது. அர்ஜூனன் இப்போது நன்பனைனும் முறையிலுள்ளானே யன்றி சிற்யனென்றும் முறையிலில்லை. “அதிபரிசயாதவந்தாரா ஸந்ததகமநாத் அநாதரோ பவதி, மலயே பீல்ஸபுரத்தீர் சந்ததநதருகாங்கிரித்தநம் குருதே.” என்று ஒரு ஸ்பாஸிதமுன்டே. மலயபர்வதத்தில் வாழும் குறத்திகள் சந்தனக் கட்டைகளை விறகாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்களாம். எதனுலே? அவ்விடத்தில் சந்தனகாங்கிரித்தின் மனிந்துகிடக்கின்றன. அவற்றே அவர்களுக்குப் பரிசயம் அதிகம், அதிக பரிசயமுள்ளவிடத்தில் அவற்றை நோன்றுவது இயல்ல. ஆகவே அவர்கள் சந்தனக் கட்டைகளின் பெருமையை யுணராமல் அவற்றை யிட்டுச் சமையல் செய்வதும் குளிர்காய்வதுமாயிருக்கிறார்கள். அதுபோல், கண்ணன் பக்கவில் அதிக பரிசயமுள்ள அர்ஜூனனுக்கு சிற்யத்வமிருக்க ப்ரஸக்தியிலில்லையன்றே. சிற்யவருத்தி செய்யாதவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாதாதலால் இவ்வர்ஜூவை எப்படியாவது சிற்யனுக்கிக்கொண்டு இவனுக்கே கீதாசாஸ்தரத்தை யுபதேசிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளாம் பற்றினுன் கண்ணபிரான்.

12. “கண்ணபிரானே! உனக்கு நான் சிற்யனுயிருக்கின்றேன், எனக்குத் தத்வோபதேசம் செய்தருளவெனும்” என்று பிரார்த்திக்கும் படியாக அர்ஜூ“நனேச் செய்து பிறகு அவனுக்கு உபதேசிக்கவேணும். சிற்யத்வமென்பது எனிதாக உண்டாய்விடுமோ? “பரீக்ஷை வோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மனே நிர்வேதமாயாத்... ...தந்விழ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிக்கசேத்...” இத்யாதியுபநிஷத்தின்படி நிர்வேதமுன்டானுல்லது சிற்யத்வ முன்டாக மாட்டாதாகவை அர்ஜூனனுக்கு சிற்யத்வ ப்ராபதிக்கு அங்கமாக நிர்வேதமுன்டாகவேண்டியது அவசியமாயிற்று. அந்த நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதற்கு ஸமயமெதிர்பார்த்திருக்கிறான் கண்ணபிரான்.

13. இப்பெருமான் ஸந்திபண்ணவிவைப்பதாகப் புகுந்து, முடிவில் போர் செய்வதையே திடப்படுத்திக்கொண்டு, ஸமயத்தில் கீதாசாஸ்தரத்தையுபதேசிக்க இடம் பெறுவதற்காக அர்ஜூநனேடு ஸாமாநாதிகரண்யம் [சேர்த்து] ஸித்திக்கும் பொருட்டு இவனுடைய தேரில் இருப்புப் பெறுவதற்குத் தேர்ப் பாகனுயிருக்க இசைந்து அவனேடும் அவனுடையாரோடுங்கூட குருகேந்திரம் வந்து சேர்ந்து,

யுத்தத்தைத் தொடர்க்குவதற்கு முன்னே பந்துக்களைக் கண்டு மோஹிப்பதென்ற அதனுல் சோக விஷாதங்களை யடைவதென்ன ஆகிய இவற்றை யுண்டாக்கி, ஆக இவ்வளவால் சிகியத்வத்திற்கு அங்கமான நிர்வேதத்தை யுண்டாக்குவதாகத் திருவுள்ளூம்பற்றி, மேலே பத்தாவதூ அத்யாயத்தில் *அஹும் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே* என்று தூணே யகுவிச்செய்கிறபடியே தனக்கு அளவாதாரணமாக விருக்கும் சக்தியினால்-இப்போது போர்புரிய வந்து நிற்குப் பற்றுக்குறவினர்களைப் பார்க்கவேலூ மென்பதோராசனையை அர்ஜூஙனுக்கு உண்டு பண்ணிலுருயிற்று.

14. இரண்டாமத்யாயத்தில் பதினேராவது ச்லோகமாகிய “அசோச்யாத் அந்வசோசஸ்த்தம் ப்ரஜ்ஞாவாதாமிச்ச பாஷ்சே, கதாஸ்தந் அகதாஸ்துமிச்ச நாதுசோசந்ததி பண்டிதா” என்கிற ச்லோகந்தான் உபதேசத்தின் உபக்ரமமாக விள்ளது. இதற்கு முன்னே அர்ஜூஙன் வாயில் “சிகியஸ் தேதும் சாதி மாம் தவாம் ப்ரபந்நம்” என்று வெளிவந்திருக்கிறது. ‘என்னு! எனக்கு தர்மாதர்மங்கள் தெரியவில்லை; எனக்கு க்ரேயன்ஸென்று ந் அறுதியிட்ட பொருளை எனக்கு உரைப்பாயாக. உனக்கு நான் மிததிரன் மாத்திரமங்களேன்; சிகியனுமாகிறேன்; இதோ உன் திருவடிகளில் விழ்ந்து பாசிக்கிறேன் கான்; எனக்கு ஒத்தாலி தங்களை உபதேசிப்பாயாக’ என்று அர்ஜூஙன் சொல்லும்படி செய்துவிட்டான் கண்ண பிரான். இந்த பிரார்த்தனையைப் பெறுமால் சிறந்த சாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிப்பது தகுதியன்றுதானும், நிர்வேத மில்லாதவனது வாயில் இந்த பிரார்த்தனை வெளிவராதாசையாலும் இந்தகிஷயம் கண்ணபிரான் செய்துவைத்த வொரு நாடகம் என்பது அறியத்தக்கது. ஆகவே அர்ஜூஙனுக்குண்டான் வியாமோதும் அவன்றன்னுடைய ஸ்வபாவந்தாலுண்டானதன்று, மாயப் போர்த் தெர்ப்பாக்குடைய மாயமந்திரம் செய்வித்து செயல் என்றதாயிற்று. இல்லையாவில் தோசாஸ்தரம் அவதரிக்க அவகாசபே, சிராதன்ரே.

15. போர்புரிய மாட்டேனன்ற அர்ஜூஙனைப் போரில் ரூட்டுவதற்கு இந்த தோசாஸ்தரத்தில் சொல்லப்படுகிற விஷயங்களித்தனியம் வேணுமோ? கூத்ரியதர்மோபதேச மொன்று போதுமே; ப்ரக்ருதத்திற்கு அதுபோற்றியுள்ளன அதிகளிஷயங்களை இடிக் பரக்கக்கூறி யிருப்பது என்? என்கிற இரண்டாவதான் ஆவோசனைக்கு இனிச் சொல்லுகிறோம். ஏதோ வொரு வியாழத்தைப்பட்டு அரிய பெரிய சாஸ்தரார்த்தங்களை வெளியிடவேணுமென்று துணிந்த கண்ணபிரானது திருவாக்கில் இது ஆவச்யம், இது அதாவச்யகம் என்று வரையறுக்க நாமார்? விஷயங்களானவை ப்ரஸக்தம் அருப்பிரஸக்தம் என்று இருவள்ளப்படுமல்லே? எந்த சாஸ்தரமும் ப்ரஸக்த விஷயங்களோடு மட்டும் நிற்காது. அருப்பிரஸக்த விஷயங்களும் சேர்ந்தே நிற்கும். ஸ்வாமி எம்பெருமானுர் தம்முடைய தீடாபாஷ்ய அவதாரி கையில் முடிவில் “பாண்டுதநய யுத்தப்பரோத்ஸாதனங்யாஜேந பரமபுரவார்த்த வகுணமோக்ஷவாதநதயா வேதந்தே; திதம் ஸ்வாமிவிஷயம் நூதநகர்மாதுக்குறுத்தம் பக்தியோகமவதாரயாமாஸ்” என்றாகுளிச் செய்துள்ள பூர் வாக்திகளை இங்கே அறு வந்திப்பது. அர்ஜூநனை யுத்தத்தில் உத்ஸாதுப்படுத்துவது என்பது வியாழமாத்ர மென்றும், பரமபுரவார்த்தமான மோகஷத்திற்கு ஈதனமாக வேதாந்தங்களில்

ஒத்போட்டதாய் ஜிஞானர்மங்களை அங்கமாக வுடைத்தாயிருந்துள்ள பச்சி யோகத்தை அவதரிப்பிப்பதுதான் இந்த கிதாசாஸ்தரத்திற்கு ப்ரதாந ஸ்திய மென்றும் தெரிவித்தருளினாயிற்று. ஆகவே முழுக்காக்களுக்கு ஜிஞாதவ்யக்களான ஸ்தலார்த்த ஸாரங்களும் இந்த கிதாசாஸ்தரத்தில் தெள்ளமுதாக அமைந்துள்ளன வென்றநாயிற்று.

16. இந்த கிதாசாஸ்தரமானது அர்ஜானங்களுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் ஸம்வாதகுபமாக அவதரித்திருக்கச்செய்தேயும் நிருதராஷ்ட்ரனுக்கும் ஸஞ்ஜூயனுக்கும் ஸம்வாதகுபமாகவும் அவதரித்ததாயிற்று. கீதை நோட்டக்கும்போதே “நிருதராஷ்ட்ர உவாச” என்று அவன் பெயரைத்தான் நினைக்கவும் சொல்லவும் ப்ராப்தமாகிறது. நிருதராஷ்ட்ரன் ஸஞ்ஜூயனை நோக்கிக் கேட்க, குருகீசுத்ரத்தில் நடந்த செய்திகளை யெல்லாம் அவனுக்கு ஸஞ்ஜூயன் சொல்லுவதாகவும், கிதாசாஸ்தரமும் ஸஞ்ஜூயன் வாயிலாகவே வெளிவருவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. பதினெட்டாமத்தியாயத் தில் எழுபத்து மூன்றாவது ச்லோகத்தோடு க்ருஷ்ணர்ஜாநஸம்காதம் முடிந்து விட்டது. அதற்குமேற்கூள ஐந்து ச்லோகங்களும் நிருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜூயன் சொல்லி முடிப்பதாக அமைந்திருக்கின்றன.

17. பாண்டவர்களும் கெவரவோகநுமாகிற இருவகுப்பிவருடையவும் சேனைகள் போர்புரிய ஆயத்தமாயிருந்த வளைவில் வேதவ்யாஸ பகவான் தன் புதல்வனஞ்ச நிருதராஷ்ட்ரனிடம் வந்து ‘மன்னவனே! இனி நடக்கப்போகிற யுத்தத்தில் உனது புத்திரர்கள் தவறாது விதாசமடையப் போகிறார்கள்; அந்த யுத்தத்தை நீ நேரில் காண விரும்புகின்றாயாகில் அதைக் காண்பதற்கிடான் சகா-ஸ்வைஸ உனக்கு அளிப்பேன்’ என்றார். அதுசீட்ட நிருதராஷ்ட்ரன் ‘நான் அதைக் காண விரும்புகின்றி வேன்; உள்ளபடி அனைத்தையும் கெட்டிக்க வேணும்’ என்றார். அப்போது வேத வ்யாஸர் தப்முடைய சிஷ்யனும் நிருதராஷ்ட்ர ஸாரதியுமான ஸஞ்ஜூயனையைக் கூறுத்து யுந்தவிடுயத்தில் அவன் ஸர்வத்துஞ்சும்படி அநுக்ரஹம் செய்து, ‘ஆதி யோடந்தமாக யுத்த விருத்தாந்தங்கள் முழுவதையும் நிருதராஷ்ட்ரனுக்கு நீ சொல்லக் கூவாய்’ என்று நியமித்து (வ்யாஸர்) தம் இருப்பிடம் சென்று சேர்த்தார். பிறகு ஸஞ்ஜூயன் யுத்தரங்கத்தில் வந்து, அர்ஜாநனுக்கு கீதோபதேசம் செய்ததுள்ள நின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரமாத்மாவின் முகாரவித்தற்கில் நின்றும் கிதாம்ருதத்தை ஸாக்ஷாத்தாக ச்ரவணம் பண்ணி வியாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினால் கிடைத்திருந்த திவ்யஜ்ஞானத்தாலே விவித விசித்ர விருத்தாந்தங்களெல்லாவற்றையும் தனக் கோர் அபாயமின்றிக்கே கரதலாமலகமாகக் கண்ணுணர்ந்து அந்த யுத்தரங்கத்தில் நின்றும்போய் நிருதராஷ்ட்ரனிடம் சேர்ந்து, யுத்தத்தைத்தப்பற்றியே சித்தித்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு யுத்தச்செய்திகளை முதலே பிடித்துச் சொன்னான். ஆக இந்த ஸம்பாதம் கிதாசாஸ்தரமாக உலகில் பரவி அனைவரையும் புளிதமாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது.

18. ஸ்ரீக்ருஷ்ணபரமாத்மா வாஸ்தவமாகத் திருவவதாரம் செய்து, வாஸ்தவமான அர்த்தங்களை நிரப்பி வாஸ்தவமாக கிதாசாஸ்தரத்தை யவதரிப்பித்தருளினதாக ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜனாத்யார்களான நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஸ்வாமி யிட்டருளின கிதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையிலும் யேலே பல ச்லோகங்களில்

பாஷ்யத்திலும் இந்த நம்பிக்கையே நமக்கு வூர்ஜிதமாக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யஸ்வாமிகளியற்றிய பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை இதற்கு மாருகவுள்ளது. அவர் தம்முடைய பாஷ்ய அவதாரிகையில் “பகவாந்...ஸ்வமாயயா தேஹவாநிவ ஜாத இவ ச லோகாநுக்ரஹம் சூர்வத் வக்ஷயதே” என்றெழுதிவைத்திருக்கக் கான் கிடௌம். இதனால், பகவான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் செய்தருள்ளெல்லையென்றும், உண்மையர்ன் அவதாரம் செய்தருள்ளெல்லையென்றும், மாண்யயினால் ஏதோ ஜனங்களை மயக்கிக் காட்டிவதாகவும் சங்கராசாரியர் அபிப்ராயப் படுவதாக விளக்குகின்றது. இப்படி இவர் அபிப்ராயப்படுவதற்கு ஒரு காரணமால முன்னுடைய அவதாரத்தைப்பற்றிப் பேசிவருகையில் (4-6) “அஜோபி ஸந்தங்யமாத்மா குதாநாமிக்கரோபி எந்த, ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஞ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா.” என்றதில் ‘ஆத்ம மாயயா ஸம்பவாமி’ என்றான்னாது. இதற்கு உண்மையான பொருள் எதுவோ அது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ப்ரமாண ப்ரதர்சந புரஸ்ஸரமாக நிறுபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. “ஆத்மமாயயா—ஆத்மமியயா மாயயா, ‘மாயா வயு நம் ஜ்ஞானம்’ இதி ஜ்ஞாநபர்யாயோத்ர மாயா சப்த: ததா சாபியுக்தப்ரயோக:—‘மாயயா வததம் கோத்தி ப்ராணிநூஞச கபாஸபம்’ இதி. ஆத்மயேந ஜ்ஞாநேந ஆத்மஸங்க்கப்பேநேத்பர்த்த:” என்பன கிதாபால்யத்தில் அங்கு ஸ்வாமியருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸ்வக்துகள், ஹவதிகநிகண்டுவையும் அதையதூஸித்த அபியுக்த ப்ரயோகத்தையும் காட்டி ஸங்கலப்பற்றுக்கொண்டும் இங்கு மாயாசப்நார்த்த மென்று ஸ்வாமி நிர்ணயித்திருக்கிறார். இதுதான் மஹர்ஷிகளின் அபிப்ராயத்திற்கு மிகவுமினாக்கிய ப்ரசாராணிகமான பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (5-5-84) *இச்சாக்ரஹநிதாபிமதேஶு தேஹ:” என்று, மாயாசப்தஸ்தானத்தில் இச்சாகப் பத்தை நிஸ்ஸந்தேஹமாக இட்டு, பகவான் தன்னுடைய இச்சையினுலே தனக்கு அபிமதமான பல தில்யமக்கல விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹி தழக்கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

19. இங்கு சங்கராசார்யர் “ஸம்பவாமி—தேஹவாநிவ பவாமி, ஜாத இவ—ஆத்மமாயயா—ஆத்மநோ மாயயா, ந பரமார்த்தத: லோகாநத்” என்று ஏழுதியுள்ளார். கானலானது தன்னிடத்தில் தன்னீர் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் அது இருப்பதுபோல் காட்டுகிறதுவல்லவா? அப்படியே பகவாநும் தான் உண்மையில் தேஹபரிக்ரஹம் பண்ணுதல்வனுகையாலே தன்னிடத்தில் தேஹமில்வாதிருக்கச் செய்தேயும் இருப்பதுபோல் மாண்யயினால் காட்டிக் கொண்டு நிற்கிறுன் என்பது சங்கராசார்யருடைய அபிப்ராயம். மாயா என்னுஞ் சொல்லுக்கு பொய்யென்பதே இவர் கொண்ட பொருளாகும். அந்த நாலாவது அத்யாயத்திலேயே மேல் ஒன்பதாவது சலோகத்தில் “ஜுந்ம கர்ம ச மே தில்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, ந்யக்த்வா தேஹம் புதர்ஜுந்ம நெந்தி மாமேதி லோர்ஜூந” என்பதில் பகவான் தானே தன்னுடைய அவதாரத்தையும் அவதார சேஷ்டத்தத்தையும் உறுப்புமாக எவன் அறிகிறானாலும் அவன் வர்த்தமாந தேஹத்தை சிட்டெரழித்து மறுபிறவியடையாயன் தங்களையே யடைவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். ‘மே ஜும் கர்ம ச ய: நந்வா: வேந்தி’ என்றிருப்பதை ஸ்வமதப்ரதிஷ்வமாக நினைத்த சங்கராசார்யர் வெகு

சாதுர்யமாய் வேறுவிதமாக அந்வயம் காட்டியுள்ளார். நான்பதை ‘யோ வெந்தி’ என்பதில் கூட்டாமல், தந்வத: நேறும் நயக்ந்வா’ என்று உத்தரார் தக்கிலே அந்வயித்துப் பொருஞ்சுரத்தார். அவர் இங்ஙனவு சரமாம் எதற்காகப் படுகிறுரென்றால், ‘ஆம்பவாயி ஆம்மாயை’ என்றுள்ள விட்டந்தில் மாயா சப்தத்திற் குத்தாம் கொண்ட பொருளே பொருளென்னிற வொரு அபிரிவேசத்தினுல் நான்.

20. ப்ராமாணிகர்கள் இங்கு மத்யங்கள் நின்று ஒன்று குறிக்கொள்ள வேண்டும். வைத்திரிய யஜுவர்ப்ராஹ்மவத்தில் காடக ச்ருதியில் மூன்றும் ப்ரச்நத் தில் “யாவந்த: பாங்கலவோ பூமே: ஸங்கயா தா தேவமாயை” என்று ஒதுப்பட்டிருக்கின்றது. பூமியிலுள்ள மன்றுகள்களோம் நேவர்களில் மாண்யமினும் கணக்கிடப் பெற்றவையாக இதில் கொள்ளப்படுகிறது. இங்கு மாண்யயென்பதுற்கு மிறர் கூறும் பொருள் பொருந்தமாட்டாதென்பது கொள்பட்டு... பூமியிலுள்ள மன்றுகள் களின் குானத்தினுல் கணக்கிடக்கூடியவையே யாதுவால் இங்கு ‘தேவமாயை’ என்ற தற்கு ‘தேவர்களின் குானத்தாலே’ என்பதுதான் பொருளென்று யாவரும் நிராகரிப்பார்க் கிணக்கூடியது. மீத்யாரண்யர் முதலாவ வெதபாஞ்சகாரர்களும் இப்படித்தான் இங்குப் பொருள் வெறந்துள்ளார்கள். ஆகவே (முய) என்பதற்கு ‘மித்தயா’ என்று பொருள்கொள்ளாது பொருந்தமற்றதென்று தெளியக்கடவுது.

21. அவாராகுஷாதிகள் ரெய்கிற செயக்களை மாயா யென்று சொல்லுவதுண்டு. அங்கும் மித்தயா என்கிற அர்த்தம் கிடையாது. ஆச்சர்பாகரம் என்பது பற்றியே அங்கு மாயாசப்த ப்ரயோகம் பண்ணுவது. பின்னே லோகாகாரியர் தத்வத்ரயத்தில் அதித் ப்ரகரணத்தில் (10) “மாண்யயென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே” என்றாலுமிரு செய்நவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மனவாள மாறுவிகள் “அவாராகுஷாதி கிரியைகளை ஆச்சர்யகரத்வத்தைப் பற்ற மாயாசப்தத்தாலே சொல்லுகிறுப்போலே இந்தையும் [ப்ரக்ருதியையும்] மாண்யயென்கிறது விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது, ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்கே விஸ்மயாநியங்களான சர்யங்களை ஜனிப்பிக்கக்” என்றாலுமிக் கொய்ததும் இங்கே அறுவந்தேயாம். “தைவி ஸ்ருபைநா குணமயி மம மாயா துரத்யை” (7-14) என்ற கீதா ஸ்லோகத்தில் பாளியத்தில் ஸ்லாபி வெரு விசுதமாக நிருபித்துருந்திருார். “அள்யா மாயாசப்தவாச்யத்வம் ஆவாராகுஷான்தராதி நாமிவ விசித்ரகார்யகரத்வேந.....அதோ மாயாசப்தோ ந மித்தயார்த்தவாசி. ஜந்தரஜாவிகாதிஷ்வாபி கேந்திந்மந்த்ரெளவுதாதிநா மித்தயார்த்த விஶூயாயா: பாரமார்த்திக்யா ஏவ புத்தேதுறுத்பாதகத்வேந மாயாவிதி ப்ரயோக: ததோ மந்த்ரெளவுதாதிரேவ ச தத்ர மாயா.” இந்யாதி திவ்யஸ்தக்கிள் அங்கு லேஷிக்கத்தக்கவை. மாயாசப்தத்தின் உண்மைப் பொருளையுணர்வதே நவஞ்ச பொருளாக கொண்டதுந்பயனுக்கிலே மாயாவாதிகளில் வாதங்கள் மிகமிக வளர்ந்துவிட்டன.

22. கண்ணபிரான் அவதரித்ததும் பொய், நேறுபரிக்ரஹம் பண்ணினதும் பொய் என்று சொல்லும் பஷுத்தில் கீதாராஸ்த்ரம் அவதரித்ததும் பொய்யென்றே சொன்னதாகத் தேறிவிடும். பொய்யான சாஸ்த்ரம் நம்முடைய உழைகளைத்திற்கு

எப்படி ஸாதனமாகும். வேங்கடாத்வரி இயற்றிய விச்வகுணுதர்சத்தில் வேதாந்தி வர்ணனத்தில் “தருசயம் பித்தயா தருஷ்யகர்த்தா ச மித்தயா தோஷா மித்தயேத் யேவா யா தீரமீஷாம், ஸாதிஷ்டாநாம்சேவி கிம் நேதி சிந்தா ஸாதிஷ்டாநாம் பண்டிதாநாமுதேதி.” என்கிறு செலோகம் வெகு அற்புதமாகக் காண்கிறது. ‘பார்க்கப்படுகிற பொருள்களெல்லாம் பொய், பார்க்கிறவனும் பொய், அவித்யை யாகிற தோஷமும் பொய் என்று கொள்ளுகிற இந்த மாயாவாதிகள், இவற்றுக்கு ஆச்சரிய பூதமான ப்ரஹ்மமும் பொய்யென்று முடித்திருக்கலாமே; என் அதை மாத்திரம் ஸத்யபென்று சொன்டார்களோ தெரியவில்லை’—என்பதே இந்த செலோ சுத்தின் கருத்து. பொய்யன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளும் பொய்யாகு மானையாலே தம்மைப் பொய்யிரென்று திலைநாட்டிக் கொள்ளுவின்ற இந்த மாயாவாதிகள் சொல்லும் தல்லாம் பொய்யே என்பது இவர்கள் தமிழாலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டுத் திருவதனுல் இவர்களைக் கண்டிக்க நாம் சிறிதும் ப்ரயாஸம் கொள்ளவேண்டியதில்லை யென்றும் ஒரு ரவிசு பண்டிதர் எழுதிவைத்திருக்கக் காண்கிறோம்.

23. கௌதமி இரண்டாமத்யாயத்தின் பன்னிரண்டாவது செலோகத்தி விருந்தே சால்த்ரராமப் மென்று சொல்லாம். அதற்குக் கீழுள்ள பாகங்களைல் ஈாம் அவதாரிகையாக நிற்கிறது. அந்த பன்னிரண்டாவது செலோகம் எவ்விதமாக வள்ளுதென்று பார்க்கவேண்டும். “ந தவேஶாஹும் ஜாது நாஸம் ந தவம் நேமே ஜநாதிபா:, ந சைவ ந பாதிர்யாமஸஸ்ரீவே வயமது: பரம்” என்பதே அந்த செலோ கம். இதன் பொருள் யாதெனில், ஸர்வேச்வரருகீய நானும் இதற்கு முன்கூநித் தாநாதிகால்க்கிறும் இதுந்தவனே: அர்ஜுஞா! நீயும் இந்த அரசர்களுமான கோத்ர ஜூஞர்களுக்கூட மூச்சும் இருந்தவர்களே. மூஞபு இருந்தது மாத்திரமேயன்றிக்கே மேலுள்ளகாலமும் மெல்லாம் நானும் நீங்கூநும் இருக்கப்போகிறவர்களே என்பதாம். ஸர்வேச்வரரும் பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஸந்தேஹ மில்லியோ, அப்படியே ஷுத்ரஜூஞர்களாய் ஜீவாத்மாக்களான நீங்களும் நித்யர் களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லியென்று பகவான் தானே சொத்திவாய்திருந்து பணிந்துள்ளன். இதனால் ஸர்வேச்வரருன் பகவானிற் காட்டிறும் ஜீவாத்மாக்களுக்குள்ளான பேதமும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரமுஷ்டான பேதமும் பாரமார்த்திகமென்று பகவான் தானே வ்யக்தமாகத் தெரிவித்ததாய்த் தேறுகிறது. இந்த செலோகம் விசிஷ்டாத்தைவுத் தீர்த்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையாக வள்ளுதென்று நன்குணரவாம். நமது பாஷ்யகாரர் இந்த செலோகத்திற்கு இட்டருளியிருக்கின்ற பாஷ்யம் மிகவும் விபுலமாக வள்ளாது.

24. சீழே அர்ஜுஞன் (2-7.) “ப்ரகுஞ்சாமி தவா தர்மஸம்ஹுடசேதா:, யச் சரேயஸ்யாந் நிச்சிரம் ப்ரகுஞி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மோ: தவாம் ப்ரபந் தம்.” என்று, தத்வார்த்தம் தெரியாமையினுலே தான் தலும்பீவிருப்பதாகவும் தன் ஜூஞாய கலக்கம் தீர தத்வார்த்தத்தை அறுதியிட்டு அருளிச் செய்யவேணுமென்றும் சொல்லித் திருவடிகளில் விழுந்து யாசித்திருக்கிறோன். அப்படிப்பட்டவலுக்கு தத்வோபதேசம் செய்யவே இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்தது. கீதாசார்யன், கலங்கினவனுக்குச் சொல்லும்போது தெளிவான பொருளைச் சொல்லுவதே யல்லது கலங்கின பொருளைப் சொல்லமாட்டான்றே. ஆகவே இந்த சாஸ்த்ரத்தில்

காறுப்படும் பொருள்கள் மானும் யீர்வாத்மநா பாரமார்த்திக மென்றே வைதிகர்கள் கோள்க்கடவர்கள். அதிலும் ஆரம்ப ச்லோகமான விதவில் கூறப்படும் விஷயம் உபநிஷத்தா நிகளில் வடிக்கட்டின பொருளாகவே மிருக்கத்தலும். இதில் ஜீலாநம் பரமாத்மபேதம் மூதலியலை தெரிவிக்கப்படுமானால் அபாரமார்த்திகமாக இருக்கச் சிறிதும் ஒளிசிர்யமிக்கிறது. ஆக இந்த நிரூபணங்களினுல் ஸ்வாமி பொம்பெருமானுர் உபநிஷத்து, மூதலியலத்தும். கிஞகு முதலாஸஸ்திரின் பொருள்களை ஆர்ஜுவத் துடன் அறித்து அதுதியிடுபவர் என்பது நிஷ்பக்ஷபாதர்களுக்குக் கையிலிருந்து நேர்விக்கணியாகும். இப்பொருளை பொலியலை யதிராஜங்களில் “யதாப்ரத ஸ்வாரத்தா யதிந்ருபதிஸுக்திர விஜயதே” என்று பொருத்தயாகப் பிரசப்பட்டது.

25. இவி ப்ரக்ருதத்திலே செய்வுவோம்: *ந நவேவா ரநம் ஜாது நாஸம்* என்கிற சிலேககத்திலே ஜீவனத்ம பரமாத்ம போதமும் ஜீவர்களுக்குப் பராஸ்பரபேதமு மாகிற விளை காட்டப்பட்டது போல அதற்குத்த (15) சிலோகத்தில் “தேவி நேராஸ்மின் யதா பேதே சென்மாரம் யெளவநும் ஜாரா, ததா பேதஹாந்தரப்ரப்ரப்தி: தீர்வுத்தர ந முறையதி.” என்பதில் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகங்கும் காட்டப்பட்டது. அசேதநம் வேறு, சேதநன் வேறு என்கிற பகுத்துணவிலே பாக்ருத்யாத்ம விவேக மொப்படும். திர்விசேஷ சிரிமாத்ரமான ப்ராந்மயோன்று துவிர வேறு சேதநா சேதநங்கள் உண்மையில் கிண்மா என்கிற வாதம் இங்கு திராகவிக்கப்பட்டதாகி ரது. “அந்தவந்த இமே தேவா?” “ந ஜாயதே மரியதே வா சதாசித்.” “வாஸாய்வி ஜீர்க்குநிய யதா விழுராய்.” இந்யாதிகளான சிலோகங்களினுள் ஆத்மா நித்யவேண் றும், தேவை அதித்யமென்றும் பரக்கச் சோல்வுகிற முகத்தானும் சேதநாசேத நங்களின் வத்பாவம் பாரமார்த்திகமாகவே மூதலிக்கப்பட்டதாகிறது. ஆக, சிதா சாஸ்த்ரம் விசிந்தாத்வவதிகளுக்கே நிதியாவதேன்றும் மற்றையோர்க்கு இது கொண்டு பணியில்தில் யேன்றும் சொல்லிற்குமிருபிற்று. இவி அந்யாயக்ரமேண சில விசேஷங்காரத்தங்களை விளக்குவோம்.

26. (2-27.) “ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ மநுதய: த்ருவம் ஜநம் மஞ்சுதஸ்ய ச, தஸ்மா துபரிஹார்யேர்த்தை ந தவம் சோதிதுமர்ஜுனி” உத்தந்தலுக்கு மரணம் நிச்சயம்; மரணயங்கைந்தவனுக்கு புநர்ஜூனம் நிச்சயம்; ஆகவே பரிஹாரமற்ற இவ்விஷயத்தில் நீ சோதிக்கக்கூடியவர்களே-என்று இந்த சிலேகத்தினுள் சொல்லப் படுவதாகக் கொண்டு சிலர் சங்கிப்பதொன்றுண்டு. அதாவது, உத்பந்தனுக்கு மரணம் நிச்சயம் என்பது நிராகேஷபாமான விஷயத்தான்; ஆயினும் உடனே “த்ருவம் ஜநம் மஞ்சுதஸ்ய ச” என்றிருக்கிறதே, இது எப்படி பொருத்தும்? மரணமாடந்தவ ஜோவாம் மறுபடியும் பிறந்தே திருவிருப்புள்ளு சொன்னுல் அபுஸராவுத்தி வகுங்களையும் யோசும் இல்லையென்று தேரிசீழுமல்லவா? “தயக்தவர தேவநம் புதர்ஜூநம் ஜநதி மாமேதி ஶோரர்ஜூந!“ இத்யாதிகளான பல சிலோகங்களாலே சிறையில் பல்கால் சொல்லப்படுவதும், “பீட்சி யின்றி வைகுந்தமாதகர மற்றதுவர யதுவே” இத்யாதிகளான பல பாக்ரங்களும் பழுதாமே என்று சங்கிக்க நேர்கின்றது. இந்த சங்கை சிறிதும் யுக்த மன்று, ‘ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ மஞ்சுதய:’ என்றதும் ஆத்மாவுப்பற்றிவதன்று; ‘த்ருவம் ஜநம் மஞ்சுதஸ்ய ச’ என்றதும் ஆத்மா வைப் பற்றிவதன்று. ஆத்மாவுக்கு உதிபத்தி விநாசங்கவிருண்டும் இல்லையென்று

பல்கால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2-20) “ந ஜூயதே மரியதே வா கதாசித் நாயம் பூதவா பளிதா வா ந பூய:, அஜோ நிதய: சாச்வதோயம் புராணே ந ஹந் யதே ஹந்யமாநே சரிரே.” என்கிற ச்வோகத்தினுல் ஹந்யரங்குதிகளெல்லாம் அசே தநமான தேஹத்தின் தருமங்களே யொழிய நிதயனுய் அபரிஞ்சியாயிருக்கிற ஆக் மாவின் தருமங்களால் வென்று அறுதியிடப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, ‘ஜூதல்ய ஹி த்ருவோ ம்ருதயு’ என்றதும் அசேதநமான தேஹத்திற்கே: ‘த்ருவம் ஹந்ம ம்ரு தல்ய ச’ என்றதும் அதற்கே. ஆதலால் முன்சொன்ன சங்கைக்கு இடமில்லை.

27. “த்ருவம் ஹந்ம ம்ருதல்ய ச” என்றதில் மற்றொரு சங்கை தோன்றும். நஷ்டமாய்ப்போனது மறுபடியும் எப்படி உத்பத்தியை யடைய முடியும்? நம் முடைய சரிரமானது ச்மசானத்தில் கொனுத்தப்பட்டு நிருகி யொழிலின்றது. அது மறுபடியும் உத்பத்தியடையின்றதென்றால் இது எப்படி அம்பாவிதமாகும்? என்று சங்கிக்க நேரும். இதற்குச் சொல்லுகிறோம். உத்பத்தியாவது என்ன? விநாச மாவது என்ன? என்பதை முதலில் தன்கு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். புதிதாக ஒரு வஸ்து உண்டாவதும் கிடையாது, உள்ள வஸ்து அடியோடு நிதித்துப்போல தும் கிடையாது. ஸத்தான நிரவ் யத் திற்கு அவஸ்தா விசேஷங்களே உத்பத்தி விநாசங்களாகும். தேஹம் உண்டாயிற்கிறென்றால் என்ன? ப்ருதினி அப்பு தேஹஸ்ஸா வாயு ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபுதங்களின் அம்சங்கள் ஓன்று சேர்த்து ஒருஷிதமான அவஸ்தையை யடைந்த தென்றபடி. “மண்ணுப் நி ரெரிகால் மஞ் சலாவுமாகாசருமாம் புண்ணுறூக்கை” என்றும், “மஞ்சுசேர் வர்஗னை நீர் நிலம் காலிவை மயங்கிநிற அஞ்ச சேராக்கை” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே பாஞ்ச பெள்ளிக் பிண்டமான தேஹம் புதிதாச ஆகாசத்தினின்றும் குதித்து விட்டதன்றே; ஸுதங்மாவஸ்தையை விட்டு ஸ்தூலாவஸ்தையை பஜிப் பதுதான் உற்பத்தியாகும். மறுபடியும் ஸ்தூலாவஸ்தையை விட்டு ஸுதங்மா வஸ்தையை பஜிப்பதுதான் விநாசமாகும். வஸ்த்ரம் என்கிற ஒரு வஸ்துவை யெடுத்துக் கொள்வோம். நூல்முதலான சில தரவ்யங்கள் ஏற்கெனவே இருந்தனவை களே ரசநாவிசேஷத்தாலே வஸ்த்ரமென்னும் பெயரையடைகின்றன. இங்கு நூற் களின் சேர்க்கை நவிர வேற்றோரு த்ரவ்யம் உள்ளதா வென்று பார்க்கவேண்டும். பார்க்குமிடத்து வேற்றோரு த்ரவ்யம் காண்பரிது. “உத்பத்திவிநாசரதய: ஸதோ த்ரவ்யஸ்ய அவஸ்ததாவிசேஷா:” என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸுதிக்தியை இங்கே அதுவத்திப்பது. தென்மொழியால் ‘உன்னது, இல்லது’ என்றும், வா_மொழியால் ‘ஸத், அஸத்’ என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுவன—ஸ்தூலாவஸ்தையைப் பற்றவும் ஸுதங்மாவஸ்தையைப் பற்றவுமே யென்று உணர்க. வேதாந்திகளுக்கு ஸத்தார்ய வாதிகளென்று பெயர். “ஸதோ நீயதே வ்யக்திம்” என்கிற ப்ரமாணத்தைத் திடமாகக் கொள்க.

28. (2-45.) “நரைகுண்ணயவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்ணயோ பவாரஜாந!” இங்கு சங்கராசார்யருடைய பாஷ்யத்தில், நரைகுண்ணயமாவது ஸ்தூலாம் என்றும், ‘நிஸ்த்ரைகுண்ணயோ பவ’ என்பதற்கு (நிஷ்டகாபோ பவ) என்று பொருளொன்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாதுஜ பாஷ்யத்தில் மிக சீளக்கழும் விரிவுமுள்ளது. ஸதவும் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணங்கள் மலிந்த புருஷர்கள் இங்கு ந்வராண்ய

சுப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறார்கள். அன்னவர்களைப்பற்றியவை வேதங்கள் என்ற படி. வேதங்களானவை சேலவும் யாத்விகர்களுக்கே வழிகாட்டுகின்றன வென்றில்லை. உலகிலிருஞ்ச சேதநார்கள் இவர் ஸாத்விகர்களாயும் பஸர் ராஜஸர்களாயும் தாபஸர்களாயும் மிருந்துக்கூட காணவில்லை; வேதங்கள் எவ்வளர்க்கும் வழிகாட்டியாக வேண்டும். பஸரக்குக் கடைகளில் சர்க்கரை வேலைம் குங்குமப்பூ கடுகு மின்கு சிரகம் முதலிய எவ்வளப் பொருள்களும் (நேர்வாளமுட்பட) விற்கப்படுவது போல. வேதங்கள் முழுசார்க்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; புதுஷாக்களுக்கும் வழி காட்டுகின்றன; பராஹ்மனாஸ்கருரிய உபாயங்களையும் காட்டுகின்றன. ஆனால் வேதம் காட்டுகின்றவற்றையெல்லாம் நாம் கொள்ளவேண்டுமென்பது கிடையாது. கடையில் விற்கப்படுகிற விஷத்தையுமா நாம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறோம்? இல்லையே. அதுபோல, ராஜஸர்களுக்கும் தாபஸர்களுக்கும் வேதம் காட்டுகிற வழிகளை நாம் பற்றவாலாது. [நிலத்தெருள்யோ பா அர்ஜுந:] இதற்கு ஸ்வாமியிலும் கடைய பாஸ்யம் அற்புதமானது. “இநாதம் எத்வப்ரசரல் தவம் தடிதல் வர்த்தய, நாதமோந்யஸங்கீர்ண குணத்தயப்ரகாரோ பல. ந தத்ப்ரசரஸ்யம் வர்த்தயேத்தயர்த்து:” என்பது பாஸ்ய ஸமங்கி. ‘நிலத்தெருள்யோ பல’ என்கிற முலத்தை நோக்கும்போது ‘ஸ்வத்துணமுட்பாடு’ ஒரு குணத்தையும் நீகைக் கொள்ளாதே’ என்று கண்ணப்பிராவா நூரிச் சொய்வதுக்கத் தோன்றும். “முக்குணத்-திரண்ட்தையைகற்றி, ஒன்றிலிலோன்றி நின்று” என்று மிருமங்கைபாற்வார் திருவெல்முக ந்திருந்தகையில்லை. செய்தபடியே ரஜஸ்தபோ ஒண்ணகளை விட்டு வந்துவருண யோன் றிலோயை ஊன்றியிருந்தக்கூடாய—என்று ஸ்வாமி பாஸ்ய மருவிச் செய்வதற்கு முலத்தில் ஆதாரமில்லை போல் தோன்றும். மேலே உத்தரார்க்கத்தில் ‘தித்ய ஆடவந்தூ’ என்று ஸ்பந்தமாகச் சொல்கியிருப்பதற்குச் சேரவே ஸ்வாமி உரைத்தருவின்றுபென்று கொள்ளவேண்டும். ஆனாலும் ‘நிலத்தொந்யம்’ என்பதற்கு முக்குணங்களுமில்லாதவென்றால் நானே பொறுப்படும்; எத்வகுண ப்ரசரன் என்று பொருள்பட வழியுண்டோ வென்று கேள்வி தோன்றும். கேள்வின் (நிலத்தொந்யம்) என்பதற்கு மூன்று குணங்களும் பிரிவி விருக்கப் பெறுதலங்களைப்படுத்த அநூரவப்பயமான பொருள். ‘அந்போற்மாலங்கீர்ணாகுவைத்ரயப்ரசரோ ந பல’ என்று ஸ்வாமியருவிச் செய்தது பொருத்தமானதே. வேதங்களில் ராஜஸதாயஸர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் கண்ணவயாதே ஊத்விகர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் மாற்றுமே நீ கண்ணவக்கக் கடவரய் என்றதாகத் தேறி நின்றது.

29. (3—47.) “கர்மண்யோகிசரல்தே மா பலேஷா கதாசந.” நிதயம் நைமித்திகம் காம்யம் என்று சொல்லப்படுகிற கருமங்களைச் செய்வதில் மாந்திரம் நீ அதிகரிக்கலாமே யங்கது அலற்றின் பலனில்-அதிகரிக்கலாகாது—என்பதாக இதற்குப் பொருள். பலனை விரும்பக்கூட்டாதென்று சொல்லப்படுகிறதா? அன்றி, பலன் கிடைத்தாலும் அதனை அநுபவிக்கலாகாதென்று சொல்லப்படுகிறதா வென்று இருங்கு லீமரிகிக் நேர்வின்றது. “ப்ரயோஜந மநுத்திச்யத மந்தோயி ப்ரவர்ந்ததே” என்று, பலனை விரும்பாமல் மூடன்கூட ஒரு காரியத்தில் கைவைக்க மாட்டா வென்று சால்த்ரமே சொல்லுகின்றாலே பலனை விரும்பக் கூடாதென்றை பொருந்

தாது, பலன் கிடைத்தால் அதையநுபவியாமல் விட்டுவிடுவது புருஷதந்த்ரமங்கிறே, ஸாகமோ துக்கமோ எது நேர்த்தாறும் அறுபவித்துக்கொண்டு தானே யிருக்கிறோம். அறுபவிப்பதும் விட்டுவதும் நம்மின்டமன்றே, ஆகவே, பலன் கிடைத்தாலும் அதனை யறுபவிக்கலாகாதென்று சொல்லப்படுவதாகக் கொள்வதற்கும் ஒன்றித்யமில்லை. பின்னை யாறு பொருளென்னில்; செய்திற காரியங்களுக்குப் பலன் கிடைத்தே திரும்; பலனை நீ கோலாடுதே. உன்னுடைய அற்புத்தியினால் நீ கோறுவாயானில் எழுத்ரபவனுக்கு மேற்பட உத்தம பலனைக் கோறுவதற்கு உனக்குத் தெரியாது. அந்தப் பொறுப்பை என்னிடமே விட்டுவிடுவாயங்கு என் கருத்தால் உத்தமமான பலனே உனக்குக் கொடுக்கப்படும்—என்று இங்ஙனம் திருவுள்ளம்பற்றியே “யா பலேஷ்ட் கதாசத்” என்றாகுவிச் செய்ததாகக் கொள்க.

30. “யா நிசா ஸர்வதூதாம் தஸ்யாம் ஜூகர்த்தி ஸம்யமி, யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிசா பச்யதோ மு:ந:” (3-69.) என்னுமித்த ச்லோகம் புதிர் போ வூள்ளது. ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் எது இரவோ அவ்யிரவில் ஜிதேந்த்ரியஞ்சௌவன் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்; ஸர்வப்ராணிகளும் கண்விழித்துக் கொள்ளிருக்கும்படியான பகலானது ஜிதேந்த்ரியஞ்சுக்கு இரவாகிறது, என்பது இந்த ச்லோகத் தின் கருத்து. நாம் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க விரும்பாமல் வெறுத்திருக்கும் விஷயத்தை ஜிதேந்த்ரியர்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்களென்றும், நாம் விரும்பிப்பார்க்கும் விஷயங்களை அவர்கள் காணகின்றாமல் வெறுத்திருக்கிறார்களென்றும் சொல் வெப்பட்டதாகிறது. பகவத் பாகவத விஷயங்களை நாம் விரும்பிப் பாராமல் வெறுப்புக் கொண்டிருக்கிறோம்; அவ்யிஷயங்களையே ஸாதுக்கள் விரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். வெளகிக் கிடோதங்களை நாம் விரும்பிப் பார்க்கிறோம்; அவற்றைக் காணக் கண்கூடியிருக்கிறார்கள் ஸாதுக்கள். நம்முடைய பகல் ஸாதுக்களுக்கு இரவாகிறது; ஸாதுக்களின் பகல் நமக்கு இரவாகிறது. ஸவருபாநுரூபங்களான விஷயங்களில் கண்ணேற்றப்பட்ட செலுத்தாமல் ஸவருபநாசகங்களான விஷயங்களிலேயே நாம் கண்ணேற்றப்பட்ட செலுத்தியிருப்பது வர்ஜீக்கத் தகுந்தது என்னுமிடம் இதனுல் சிகித்தமாகிறதென்று கொள்க.

31. யாவரும் தினப்படியாக தேவதாராதனம் செய்து நிவேதனம் செய்து தச்சேஷத்தைக் கொண்டே தேஹதாராணம் பக்ஞனவேந்துமென்பது ஈகவ சாஸ்தரங்களின் கொள்கை. இவ்வர்த்தம் மூன்றாமத்யாயத்தில் பலச்லோகங்களால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. 10, 11, 12 ச்லோகங்கள் இவற்றுள் மிக முக்கியமானவை. (10) “ஸஹ யஜ்ஞா: ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஷ்டவா புரோவாச ப்ரஜாபதி:, அநேத ப்ரஸவிஷயத் வம் ஏஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதுக்.” இந்த ச்லோகத்தில் “ஸஹஃப்ரதா: ப்ரஜா:” என்று சங்கரபாஷ்யப் பாடம். அப்பாடத்தில் ‘ஸஹஃப்ரதா:’ என்பது ஏகபதம். ‘யஜ்ஞாஸஹிதா: ப்ரஜா:’ என்று சங்கரபாஷ்யம். “ஸஹஃப்ரதா நா இதி சங்கரயாதஸ ப்ரகாசியபாடஸ்து அப்ரஸித்தேரநாத்ருத:” என்பது தாத்பரிய சந்தர்காஸாக்தி. அங்கியும் (ப்ரஜாபதி:) என்பதற்கு நான்முகனே பொருளாக சங்கரபாஷ்யம் காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிக ப்ரஜாபதியாகவையால் பூர்மந் நாராயணே இங்கு ப்ரஜாபதி சப்தார்த்தமென்று பகவத் ராமாருஜ பாஷ்யமுள்ளது. இதில் ஸ்வாரஸ்யமேதன்னில்; இங்குச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் நான்முகனுட்

பட ஸம்லூரவசவர்த்திகளான ஸகல ப்ரரணிகளையும் நோக்கியே இக்கட்டளை இடப்படுகிறபடியால் நான்முகளை ஆஜ்ஞாபக கோடியில் சேர்ப்பதற் கூதிதமன்று: ஆஜ்ஞாபய கோடியில் சேர்ப்பதுதான் கூதிதம் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளாம். நான்முகளையும் ப்ரஜைகளின் கோடியிலே சேர்த்துப் பொருள் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. ப்ரளயத்திற்குத்தபடியாக ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் பகவான் யஜ்ஞாங்களோடு கூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து இங்களே சொன்னுன்- இந்த யஜ்ஞாத்தாரக் கொண்டே நீங்கள் அபினிருத்தியடையக் கடவீர்கள்; இந்த யஜ்ஞாமானது உங்களுக்குப் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்கிற காமத்தையும் அதற்குச் சார்பான மற்ற காமங்களையும் பூர்த்திசெய்யக் கடவுது— என்று ச்லோகத்திற்குப்பொருள். “யஜ—தேவழூராயாம்” என்று தாதுவாகையாலே பகவதாராதனந்தான் யஜ்ஞ மேஜப்படுகிறது. பகவதாராதனம் செய்தே அவரவர்கள் அபினிருத்தியடைய முடியுமென்றும், பகவதாராதனத்தினால் அபிஷ்டகாமங்கள் நிறைவேறுமென்றும் சொல்லிற்குமிற்று. இது தங்கை அடுத்த ச்லோகம் விவரிக்கிறது; (11) “தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ.. பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரம் அவாப்ஸயத.” பகவதாராதநமான இந்த யஜ்ஞாத்தினாலே எங்க்கு சீர பூதர்களான தேவர்களை ஆராதியுங்கள்; அப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த தேவர்கள் மேன் மேஹும் தங்களுடைய ஆராதனைக்கு வேண்டிய பொருள்களினால் உங்களைப் போவிக்கக் கடவர்கள். இப்படி பரஸ்பரம் குருப்தி பெறுவித்துக் கொண்டு சிறந்த ச்ரேயஸ்ளான மோக்ஷத்தை அடைவீர்கள்— என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இதில் பூர்வார்த்தம் இப்படியிருக்கலாமோ? வேறுமிதமாக இருக்கவேண்டாலா? நீங்கள் என்னை ஆராதியுங்கள்; நான் உங்களை நிறுப்பி செய்வீக்கிறேன், என்று சொல்லவேண்டியிருக்க. தங்களிற்காட்டில் நீசர்களான தேவதைகளை ஆராதிக்கும்படி நியமிப்பதும், அந்த தேவதைகள் உங்களுக்குப்பவன் கொடுப்பார்களென்று சொல்லுவதும் எதற்காக? என்று சங்கை தோன்றும் கேண்மின். வீஷயங்களைப் படிப்படியாகத் தானே சோல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மேலே ஒன்பதாமத்யாவத்தில் (22) “அநந்யாச சிந்தயந்தோ மாம யே ஜநா: பர்ய பாஸதே” என்கிற ச்லோகத்தினால் துண்டையே உபாவீக்கும்படி சொல்லி, அதற்குத்த (23) ச்லோகத்தில் “யே த்வந்யவதேவதாபக்தா யஜந்தே சர்த்தயாந்விதா:; தேவி மாமேவ கெளந்தேய யறந்தயவிதிபூர்வகம்.” என்று இது தேவதைகளை பழிப்பவர்களும் ஒருவாறு தன்னியே வழித்து ஆராதனை செய்கிறார்களென்று சொல்லி, அதற்குத்த (24) ச்லோகத்தில்—“அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபு ரேவச” என்று எந்த தேவதையை நோக்கி எந்த ஆராதனம் செய்தாலும் அதெல்லாம் தன்னியே சேருகிறதென்றும் அதற்குப் பலனும் நானே (ஸத்யாரகமாகக்) கொடுப்பதாகவும் சொல்லி யிருப்பதால் “தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ:” என்றாலிதில் யாதோரு குறையுமில்லை யென்றுணர்க.

32. இனி பரக்குத வீஷயத்திற் செல்லுவோம். (3-12) “இஷ்டாந் போகாந் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபானிதா:; எதர்த்ததாந் அப்ரதாயைப்போ யோ யுங்க்கே ஸ்தேத ஏவ வ:.” இந்த ச்லோகந்தின் கருத்தாவது— உங்களுடைய யஜ்ஞங்களாலே ஆராதிக்கப்பட்டவர்களும் என்னுடைய சீர பூதர்களுமான தேவர்கள்

உங்களுக்கு அபேக்ஷி நங்களான போகங்களைக் கொடுப்பரிகள், ஆராதநோபகரணங்களாக உங்களிடமுள்ள பொருள்களெல்லாம் அந்த தேவர்களாலேயே கொடுக்கப்பட்டவைகளாதலால் அவற்றை அவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் ஈன்வணேயாவன், நரகமேயவனுக்குப் பவிச்கும்—என்றபடி. இதில் [எதர் தந்தாஞ்] என்றது சூதிக்கொள்ளத்தக்கது. வதத்திரீயமும் ஹிதையில் மூன்றுவது காண்டத்தில் இரண்டால்து ப்ரச்சத்தில் “இத: ப்ரதாந: தேவா ஷபஜீவந்தி அழுத: ப்ரதாநம் மருஷ்யர:” என்று ஒத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் கருத்தாவது—தேவநைத்தகளுக்கு ஆகவேண்டிய உணவு இனவு இருஷ்சிருத்து செல்லுகிறது; மனிதர்களான நமக்கு ஆகவேண்டிய உணவு அங்கிருந்து வாநுகிறது என்பதாய். “முந்திவானம் மழைபொழிய மூவாவுருவின் மறையாளர், அந்திமுன்று மனவோம்புயணியார்வீதி யறுந்துரே” என்று திருமக்கையாற்றவாரருளிச் செய்தபடியே இங்கித்தக்கும் நாம் யஜ்ஞாயாகங்களைச் செய்து தேவர்களை ஸந்த்திருப்பி பண்ணவிடவதை திருப்தர்களான அவர்கள் அப்பிருந்து மழையை யறுப்பி நம்மை ஜீவிக்கச் செய்கிறார்களென்றை. ஆகவே நாம் தேவதாராதனம் பண்ணுமல் வெறுமென வயிற்றுத் வளர்த்தால் ஜீவிப்பதற்கும் அரிநாம் என்றதாயிற்று, பல்பேர்கள் தேவது எதிர்வாந்தையே அங்கீகியியாதவர்களாயும் அவர்களுக்கு ஆராதனம் செய்யாதவர்களாயும் உண்டுத்துத் திரியலில்லையா? அவர்கள் சுகமாக ஜீ-ஷிக்கவில்லையா? என்கிற ஆஃசாபத்தை இங்குச் சிலர் செய்யக்கூடும். அவர்கள் “அதர்மேகைதுதே தாவத் தடேநா பத்ராணி பச்யதி, சனநாவாலர்த்தமாநால்து கர்துர்மூவாதி க்ருந்ததி.” என்கிற மநுமஹர்ஷிவசனத்தை நோக்கித் தெளியக்கடவர்கள். அதர்மம் செய்யவர்கள் மேன்மேலும் சேஷமங்களையடைவதாக உள்ளில் நாம் காண நேர்ந்தாலும், அதர்மம் உடனே ஒராறியை விளைத்திடாமல் நாளையாடவில் மூலமுயினியைத்திடுமென்று கொள்ளவேணும். இதை மநுமஹர்ஷி பல கலோகங்களால் விவிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

33. இவி (3—21) “யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்ட: தத்துதீவேதரோ ஜந:, வயத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத்துவர்த்ததே” என்னும் சிலோகம் சிஷ்டாசரத் தின் சிறப்பைந் தெரியிப்பது. வம்ஸ்கருதஜ்ஞர்களுக்கு அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய சிலோகமிக்கு. இந்ஸ உத்தரார்த்தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் “ஸ: - ச்ரேஷ்ட:, யத் ப்ரமாணம் குருதே—வேளிகம் வைத்திகம் வா, லோக: தத் அருவர்த்ததே—ததேவ ப்ரமாணைக்ரோதீயர்த்த:” என்றுணர்த்தார். ச்சேஷ்டரா யிருப்பார் யாதோன்று ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களா. அது தன்னியை லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது. என்பதாகப் பொருள்காட்டப்பட்டதாயிற்று. மத்வாசார்யராள் ஆனந்ததீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வங்களை மாகவே பொருள்ளாத்தார். “ஸ: யத்வாக்ய: திகம் ப்ரமாணைதுருதே—யதுதப்ரகாரேஷ திஷ்டதீக்யர்த்த:” என்பது அவருதய பாஷ்யபங்கதி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றுவிடத்தில், பதங்கேதம் இருங்களுக்கு விவகாரிதம் ஏன் ருதேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடித்தது. இவி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்யப்ரக்கிணையைப் பாரிப்போம். அவர் இன்று இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளாம் பற்றாமல் (யத்ப்ரமாணம்) என்று பற்றாவர்கள் ஸ்மாஸக்கி கொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளாம்பற்றி பாஷ்யமிட்டகுளியுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத-

ஆசரதி” என்றதற்கு—சேரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யறுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் போருளாதலால் அந்த கர்மத்தைப் பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளாம். சிஷ்டர்கள் தாங்களனுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு அவ்வளவு அவதி ஸ்வத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அலதிகையேயே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்தரிகையில் வேதாந்த தேசிகன் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத் தாத எந்த விதமாக அதுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இங்கு ஆஸ்யகமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்டபம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியோர் எதை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறேர்கள்பது ப்ரக்ருதத்தில் அதிபேஷ்டி மாதலால் இதர பாஷ்யகாரர்களை நம் ஸ்வாமி மீன் செல்ல வில்லை. ‘யத்ப்ரமாணம் குரு’த’ என்றதற்கு இங்கனே பொருள் கொள்டால் “ஞேகன் நத்துவர்த்ததே” என்ற மேல் வாக்யத்தில் நந் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்ய சந்தர்கையிலேயே தனுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டு கொள்க. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்குத் தோன்றுத அர்த்தம் இங்கு நம் ஸ்வாமிக்குத் தோன்றினது எதனு வென்னில்; திருப்பாவை ஜீய வென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனுலேயே என்னவாம். திருப்பாவையில் *மாலே மணிவண்ணா* என்கிற பாகரத்தில் “மேஸ்யார் செய்வன்கள் வேண்டுவது கேட்டியேல்” என்றுள்ளது. இங்கு “மேஸ்யார் செய்வன்கள் கேட்டியேல்” என்றும்வேலே போதுமாயிருக்க இங்கீன் ‘வேண்டுவது’ என்று ப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

34. இதற்குடுத்த சீணாம் (3—22) “ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் தரிவு—வோகேஷா கிழ்சுந, தாநவாப்தமவா: ப்ரதவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி.” என்பது. இதில் பகவன் தானும் கர்மாருஷ்டாஸத்தில் ஊன்றி யிருப்பதாக வற்புறுத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. க்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு முந் தி ன் அவதாரமான ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இது தன்னை ஸாப்பாஷ்டியாகக் காணலாம். வீச்வாமித்தரமுனிவன் தசரத மன்னவனிடம் வந்து “அறம் வேந்மி வறாந்மாநம்* இத்யாதிகைக் கொல்லி ஸ்ரீராமபிராணைக் கொண்டு சென்றான். “ஊந்ஞோடாச வர்ஷோ மேராமோ ராஜீவவோசநः” என்று சக்ரவர்த்தி சொன்னபடி இராமன் செந்தாம்ரைக் கண்ணாலுகையாலே ஸ்வர்யன் அஸ்தமித்தலாகே தாமரை முகுளிதமாகுங் கணக்கிலே இராமனும் கண்ணுட்டன. பிறது ஸ்வப்ரபாத காலத்திலே முவிவன் “கெளஸ்யாஸ—ப்ரஜா ராம! பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே” என்று சொல்லித் துயிலுவர்த்துகிறார். “இராமா! எழுந்திரு: தாம் சிக்கிரமாக ஆச்ரமம் சென்று சேர்ந்து யாகம் தொடங்கவேண்டும்” என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, அங்கனே சொல்லாதே “உத்திஷ்ட நரசார்தாவ! காந்தவ்யம் காவயாந்திம்” என்றால் முனி வன். ப்ரராதன் ஸத்யராமாஷ்டாஜம் வழங்கும் செய்வன்னடுமே, அதற்காக எழுந்திராய் என்று சொன்னவிதனுவுடைய அவதாரம் முக்கியமாக

துர்மாநுஷ்டானத்திற்காகவே யென்பது நன்கு விளங்கும். மேலே பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்திக் கிடக்கிற காலைகளிலும் பெருமாள் ஸந்தியாகாலங்களில் தவறுது ஸந்தியாலந்தனம் அனுட்டிந்தபடியை வான்மீதி பகவான் அஸ்க்ருத் கூறியிருக்கின்றார். ஆகவே பகவான் “வர்த்த ஏவ ச னர்மணி” என்று சொன்னது மிகப் பொருந்தும்.

35. இனி நான்காமத்யாயத்தைப் பற்றிச் சிறிது விவரக் குறும்பு கிடிரும். கிடையில் “அர்ஜூந உவாச, ஸ்ரீபகவாநுஷாச” என்னுமினை மாறி மாறி வருவதைக் காணவாம். அர்ஜூநன் கேள்வி கேட்பன்; அதற்குக் கண்ணபிரான் விடை கூறுவன். வினாவுக்குப் பிறகு விடை, விடைக்குப் பிறகு வினா—என்றிப்படியாறி மாறி நடந்து செல்லும். மூன்றாமத்யாயத் தொடக்கத்தில் 1, 2 சலோகங்கள் அர்ஜூநானுஷாய வினா. அதன் பிறகு 3 முதல் 35 சலோகம் வரை பகவாநுஷாய விடை. அதன் பிறகு முப்பத்தாறுவது சலோகமொன்று அர்ஜூநானுஷாய வினா. பிறகு 37 முதல் 43 வரை அத்யாயம் பூர்த்தியாக பகவாநுஷாய விடை. அவ்வளவோடு அத்யாயம் முடிந்திருக்கிறது. இனி, மேல் விளையம் நடைபெற வேணுமா ஆல் நான்காமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் [அர்ஜூநாநுஷாச] என்று அர்ஜூநானுஷாய வினா ஆரம்பமாகவேண்டும். கீழே பகவாநுஷாய விடை முடிந்திருப்பதால் அதற்குமேல் அர்ஜூநன் விளைவினும் பகவான் விடை கூறவேண்டும். அப்ருஷ்டோத் தரமாகச் சொல்லத்தகாதன்கே. அர்ஜூநனு ஒன்றும் கேட்டிலன். அப்படியிருந்தும் நான்காமத்யாயம் [ஸ்ரீபகவாநுஷாச] என்றே தொடக்குகிறது. இதை ஆழ்ந்து வியர்சிக்குமளவில் ஓன்று தேர்வுறுகிறது. கீழே கர்மயோகத்தைப்பற்றி விவிவரக் கொல்லக் கேட்ட அர்ஜூநனுக்குத் தலைவெதினாயண்டாயிற்றுப் போலும். அதனால் கிடை கேட்டது போது மொத்தமையித் தலைஞரின்று வாளா விருந்தான். ‘நாம் ஏதாவது கேட்டால் தானே கண்ணன் வாய்திறக்கப்போகிறோம். நாம் வாய்மூடிக் கிடைத்தோமாகில் தானே நிற்கிறோன்; கிடையும் ஈமாப்தமாவிற்கு’ என்று நினைத்தான் போலும் அர்ஜூநன். இன்னுமெவ்வளவோ அர்த்தவிசேஷங்களைச் சொரிய நினைத்திருக்கிற கண்ணபிரான் எங்குமே வாய்மூடி நிற்பன்? இவ்வளவோடு கிடையை எப்படி முடிந்திடுவன்? “சாதகல்ந்தரிச்சுராத் பயக்கனுந் யசதே ஜூவ தரம் பிபாஸ்யா, சோபி பூரவநி விச்வமம்பஸா ஹந்த ஹந்த! மஹநாமுதாரதா” என்கிறோன் பண்டிதராஜன். கேட்பவர்கள் சிறிதே கேட்டாலும் மஹநாமாரர்கள் தாராளமாகவன்கே கொட்டுவர்கள். அதுபோல் கண்ணபிரானும் “யத்துரேய: ஸ்யாத் நிச்சிநம் ப்ரநாலி தன்மே சிம்யங்கடேஹநம் சாதி மாம் தவாம் ப்ரபந்தம்.” என்று முந்துற முன்னம் அர்ஜூநன் பிரார்த்தித்ததையே குவலாகக் கொண்டு இடையிடையே அவனுஷாய அபேஷக்ஷைய ப்ரதிக்ஷியாமல் திருவள்ளத்தில் தொன் ருகிற அரும்பெரும் பொருள்களை யெல்லாம் தானே ப்ரஸக்தியிட்டுக் கொண்டு வேணியிடுகிறுமிர்று. இப்படி மேலும் பல விடங்களிற் காணவாம். அர்ஜூநன் கொமலிருக்க பகவான் தானுகவே அடியிட்டுச் சொல்லுகிற அத்யாயங்கள் மேலே யும் பவனங்.

36. இப்போது நான்காமத்யாயத் தொடக்கத்தில் “இமம் விவஸ்வதே யோகம் போக்தாவாநாலும்யையம், விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிச்சுவாகவேப்ர

வித; ஏனும் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜூர்ஷியோ விது; , ஸ காலேநேநு மஹதா யோகோ நஸ்ட; பரந்தப, ஸ ஏவாயம் மஹா தேத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராத்த:, பக்தோஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஸும்யோததஷுத்தமம்.” என்று பகவாஸ் சோன் னுன. எப்படியாவது அர்ஜூநன் வாய்திறந்து கேள்வி கேட்கும்படி செய்யலேணு மென்றே கண்ணன் இது கூறினன். இந்த சிலோகங்களின் பொருள் யாதென்னில்: அப்பா அர்ஜூநா! இப்போது நான் உனக்குக் கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சோன்னேனே, இது கேவலம் யுத்தப்ரோதஸாஹநத்திற்காக இப்போது புதி தாய்ச் சொல்லப்பட்ட தென்று நினையாதே; மந்வந்தரத்திற்கு ஆதியிலேயே ஸகவ ஜகதுத்தாரனுர்த்தமாக பரம புருஷார்த்தமான மோகாத்திற்கு ஸாதநமாய் இந்த யோசத்தை நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன்; விவஸ்வான் மஹவுக்குச் சொன்னார்; மறு இங்வானுவுக்குச் சொன்னார்; இப்படியாக ஸம்ப்ரதாய பரம்பராயா ப்ராப்தமான இந்த யோகத்தை பூருஷர்களான ராஜூர்ஷிகள் உபதேசமுறையில் தெரித்து கொண்டார்கள்; அப்படிப்பட்ட யோகம் இடையில் நெடுங்காலம் தகுந்த அதிகாரிகளில்லாமையாலே விநஷ்டப்ராயமாயிருந்தது. அந்த புராதந யோகமே தான் இப்போது உன்னுடைய பச்சியும் நேசமும் காரணமாக உனக்கு என்னுறுப் பேதசிக்கப்பட்டது. இதை நான் தனிர வேறொதுவுறும் தெரிந்து கொள்ளவும் சொல்லவும் முடியாது; இது வேதாந்தோநிதமான உத்தமராஹஸ்யமன்றே—என்பதாம். பகவாஸ் இப்படி சொன்னதில் எவ்விதமான அதுபடத்தியுமில்லை; உண்மையான இவ்விடையத்தில் எவ்விதமான ஆகோபமும் ஆன்திகர்கள் செய்ய ப்ரஸக்தி யில்லை. ஆனாலும் அர்ஜூநன் இதில் ப்ரபலமான ஆகோதபம் செய்திருக்கிறான். அது அடுத்த ச்வோகத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது—“அவர்ம் பவதோ ஜநம பரம் ஜனம விவஸ்வத: , குதமேதத் விஜூந்தியாம் தவமாதோ ப்ரோக்தவர்நிதி.” என்று. இதன் பொருள் யாதெனவில்; கண்ணு! நீயோ என்னேடு ஸம்காலத்தில் ஜனித்து என்னைப் போலவே சிறு வயதுடையவனு யிராதின்றார்; எந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசித்த நாகச் சோல்லுகிறுயோ, அந்த விவஸ்வான் இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னே யிருந்தவனுதலால் மிகமிக முற்பட்டவன். அன்னவனுக்கு நீ உபதேசித்தா யென்பது அஸ்ம்பாலிநமாகவன்றேவுள்ளது. இதை நான் எப்படி நம்புவது? என்பதாம்.

37. மேலே யெடுத்த *அவர்ம் பஷநோ ஜநம* என்கிற அர்ஜூந ப்ரச்தமான சவோகத்திற்கு பாஷ்யம் செய்யாறின்ற சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும் வாளா சென்னார்கள். நம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் இங்கு தமது பாஷ்யத்தில் விசேஷ சர்ச்சை செய்தகுணுகிறார். கண்ணவிராமை தோக்கி அர்ஜூநன் இப்படி கேள்வி கேட்டிருக்கிறானே, இது ஸம்பாலிதமான கேள்வியாக இல்லை. ஏவோனில்; அர்ஜூந னுன்னவன் கண்ணவிராமை வெறும் இடைப்பிள்ளையாக நினைத்திருக்கிறானு? அவ்வது ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனுக் நினைத்திருக்கிறானு? என்பதை முன்னம் விபரசித்து முடிக்க வேண்டும். கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே நினைத்திருந்தானுகில் இங்ஙனம் கேள்விகேட்க ஒளித்தயமுண்டு. ஸாக்ஷாத் பரம புருஷனுக்கவே நினைத்திருக்கிற னென்று தெறுமாலில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க இடமே கிடையாது; பரமபுருஷ்ன் எப்போது முன்னவனுக்கயாவே அவன் விவஸ்வானுக்கு உபதேசிப்பதில் அஸ்ம்பவ மொன்று மில்லையாககையாவே ‘அவர்ம் பவதோ ஜநம பரம் ஜநம விவஸ்வத:’ என்று வாய்

திறக்கவே வழியில்லை. ஆகவே அர்ஜூநன் கண்ணனின் கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே கொண்டு இங்குளம் கேள்வி கேட்டிருக்கிறுன்று கொள்ளவேணும். இது முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு அடியோடு ஒவ்வாது தர்மபுத்ரருடைய ராஜ ஸுயாதிகளில் பிழையர்போல்வாரிடத்தில் “க்ருஷ்ண ஏவ ஹி வோகாநரமுத்பத்திரயி சாப்யயः, க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விசுவம் சராசரம்.” இத்யாதிகள் பல வும் கேட்டிருக்கிறார்ஜூனன். மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் இவ்வர்ஜூநன் தானே கண்ணபிரானை நோக்கி “பரம் பேரவும் பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவான், ஆஹாஸ்தவாம் குஷயஸ்ஸர்வே தேவர்ஷிர்நாரதஸ்ததா, அளிதோ தேவலோ வ்யாஸः ஸ்வயம் சௌ ப்ரவீஷி மே.” என்று கூறுகிறார்ஜூனன். கண்ணன் பரமபுரஷ்ணன்பதைப் பலரிடத்தில் பலுகால் தூஞ் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். இப்படி யிருக்கும்போது ‘அவரம் பவதோ ஐந்ம’ என்கிற கேள்வி உதிக்க ப்ரஸக்தியே விடையாது என்பதை ஸ்வாமி உபபாதிக்குக் காட்டியுள்ளார். அஸம்பாவிதமான ப்ரச்நம் எப்படி தோன்றிற்று? என்னில்; இதற்கு ஸமாதானமும் ஸ்வாமி வெகு பொருத்தயை அருளிச் செய்துள்ளார்; அதை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மின்.

38. இங்கு ஸ்வாமியின் கிதாபாஷ்ய ஸ்வாக்தி பரமரஸ்கனமாகையாலேகண்டபாடம் செய்து தரிக்கப்படவேண்டு மென்பதற்காக அதை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகிறோம்;—“அந்ரோச்யதே, ஜாநாதவேவாயம் பகவந்தம் வஸாதேவ ஸுதூம் பார்த்த:, ஜாநதோபி அஜாநத இவ ப்ருச்சத: அயமாசய:; நிலைஹேய ப்ரத்யாநிககல் யாகிஷகதாநஸ்ய ஸர்வைக்வரஸ்வ ஸர்வத்துல்ய ஸ்த்யஸ்கல்பஸ்ய அவரப்தஸமஸ்த காமஸ்ய கர்மபரவசதேவபரநுஷ்யாநிவஸாதியம் ஐந்ம கிமிந்தரஜாவாதிவத்மிதயா? உத ஸ்த்யம்? ஸ்த்யத்வே ச கதம் ஐந்மப்ரகார:? கிமாத்மகோயம் தேஹு:? கச்ச ஐந்மஹேஹு:? கதா ச ஐந்ம? கிமர்த்தம் ச ஐந்ம? இதி பரிஹார ப்ரகாரேண ப்ரச்நார்த்தோ வித்துக்காயதே.” என்பது கிதாபாஷ்ய பங்க்கிகள். இவற்றின் ஸாரமான கருத்து என்னவென்றால் அர்ஜூநன் கண்ணபிரானை ஸாக்ஷாத் பரமபுரஷ்ண ஞாகவே தான் உறுதி கொண்டிருக்கிறார்ஜூனன். அப்படியிருந்தும் அவனது பெருமையை அறியாதவன்போல் கேள்விகேட்டிருப்பது ஏனென்னில். மேலே கண்ணபிரான் இவ்வுக்கு விடை கூறுகின்ற ப்ரகாரங்களை நோக்குமிடத்து, அர்ஜூநன் என்ன அபிப்ராயங்களை இக்கேள்வி கேட்டிருக்கிறுன்பதை எவிதாக நிர்ணயிக்க வாம். மேலே பகவான் நாலீங்கு ச்வோகங்களாலே விடை கூறுவதில், தன்னுடைய அவதாரம் இந்திரஜாவாதிகள் போலே அஸ்தயமன்று, ஸ்த்யமே யென்பதையும், தன்னுடைய அவதாரப்ரகாரத்தையும், திஸ்யமங்களை விக்ரஹத்தின் தன்மையையும், அவதார ஹேதுவையும், அவதாரகாலத்தையும், அவதார ப்ரயோஜிநத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்ஜூனன். இவையெல்லாம் அப்ருஷ்டோத்தரமாகக் கூடாது. அர்ஜூநன் கொாத அம்சங்களுக்குக் கண்ணன் விடை கூறுவதாகத் தேறினால் அது மிகவும் அஸ்மஞ்ஜஸ்மாகும். இத்தனையும் அர்ஜூநனுடைய உள்ளத்திலுறைந்தவை; அவன் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கிவைபோதே இவ்வளவும் இவன் கேட்க நினைத்திருக்கிறுன்று கண்ணபிரான் தெரிந்துகொண்டு அவனை வாய்பக்கி நான் விரி வாக விடையிறுக்கிறார்ஜூனன். இல்லையாகில் “பஸு உநி மே வ்பதிதாநி ஐந்மநி” என்ற

அடுத்த வாக்யமோன்றேடு கண்ணன் தன் விடையை முடித்திருக்கவேண்டுமே. ‘அப்பா அர்ஜூநா! நீ நினைக்கிறபடி நான் இப்போதாகப் பிறந்தவனால்லேன்: அநாதி காஸமாகப் பல பிறப்பும் பிறந்து ஹான்யுக்கிறேன். ஆகவே முக்களூரு பிறப் பிஸ் விள்ளவாற்கூ உடுத்திந்தே ஞென்பது அஸ்ம்பாவிதமன்று ஹான்’ என்று இவ்வளவில் யன்றே சொல்லி முடித்திருக்கவேண்டும். அப்படி யிருக்கிறோம். இதற்கு மீதுவுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யெற்று பார்க்க வேணுமே. பார்க்குமளவில், அர்ஜூநன் இவ்வளவையும் அறிந்து கொள்ள விரும் பியே அக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கின்றிசென்பது அநாயாஸ் வட்யமாகும்—என்பது எம்பெழுமானுர் திருவுள்ளம்.

39. மேல் சொக்கமானது (4—5.) “பஹுறநி மே வ்யதீதாதி ஜந்மாதி தவ சார்ஜூந” என்றுள்ளது. இதனால் பகவானுடைய அவதாரம் இந்தர்ஜூநவாதிகளைப் போல் அஸ்தயமன்று, ஸத்யந்தா ஞென்பது தெரிகிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கே தேசிகனுடைய தாத்பர்யசத்தினையில் நன்கு விளக்கங்களுள்ளது. ‘‘ஸத்யத்வே ஹி பஹுறநவாதீ ஸ்வரஸாநி, ஜந்மாதீ சோக்தம், ந ஜந்மப்ரதிபாஸா இதி: தவ சேதி அப்ருஷ்டஸ்யார்த்தஸ்யோபாதாநமயி ஏதத்ஸத்யநவத்ருஷ்டாந்தாபிப்ராயமந்த ரேண ந கடதே. ந ஹ்யர்ஜூநஸ்ய ஜந்ம மித்தாா.....’’ இத்யாதி தாத்பர்ய சந்தரிகா ஸலக்திகள் கான்க. இதில் முக்கியமான விஷயம்—“அர்ஜூநா! எனக்கும் உனக்கும் பல ஜனமங்கள் கடந்திருக்கின்றன” என்கிறுன் கண்ணன். ஜனமங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய ஜனமங்களிப்ரதிபாஸங்களேன்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. தவிரவும், அர்ஜூநனுடைய ஜனமத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தரவிக்க வேண்டுவது அப்ரஸ்தமாயிருக்க ‘தவ சார்ஜூந’ என்று அவனுடைய பிறப்புக்கள் தருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ‘அப்பா! உன் பிறப்பு எப்படி ஸத்யமோ அப்படியே என் பிறப்பும் ஸத்யங்கான்’ என்று தெரிவிக்கப்பட்ட தாகத் தேருகின்றது. இதற்குத்த (4—6.) “அஜூாபி ஸந்தவ்யயாத்மா ழதா நாமீசுவரோபி ஸந், ப்ரக்கருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா,’’ என்கிற சொக்கத்தினால்—அவதார ப்ரஸரமும், அவதாரங்களில் பரிக்ரஹரிக்கிற திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தின் உண்மைத் தன்மையும் அவதார ஹேதுவுமாகிற மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அஜுத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் ஆகிற இந்த பரமேச்வரத் தன்மையை விடாமலே பிறக்கிறேனன்கையாலே அவதாரப்ரகாரம் சொல்லிற்று. “ப்ரக்கருதிம் ஸ்வாம அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி” என்று, அப்ராக்குத திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தின் உண்மைத் தன்மை சொல்லிற்று. இனி ‘ஆத்மமாயயா’ என்றதைப்பற்றிக் கிழேயே மிக விரிவாக நிருபணம் செய்திருக்கிறோம். என்றுடைய ஸங்கல்பத்தினுலேயே அவதரிக்கிறேனன்று பொருளாகையாலே இச்சௌதான் அவதாரஹேது வென்று சொல்லிற்றுயிற்று. இதற்குத்த (4—7.) மதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிஸ்பவதி பாரத, அப்படியுதாநமதர்மஸ்ய ததாந்மாதம் ஸ்ருஜாம் யறும்.’’ என்கிற சொக்கத்தினால் அவதாரகாவம் சொல்லிற்று.

40. இந்த சொக்கத்தில் “தா ஆத்மங்க்குஜாம்யறும்” என்ற விடத்தில் ரஸ்யமும் ரஹஸ்யமுள்ள ஒரு விசேஷார்த்தமுள்ளு. மேலே ஏழாமத்யாயத்தில்